

Република Србија
УПРАВНИ СУД
17 У 15919/14
30.01.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљана Шундерић и Јелене Тишма Јовановић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Вујачић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Н. Р. Ј.,, Str. .. Н., кога заступа пуномоћник З. Б., адвокат из Н. С., ул., поднетој против тужене Агенције за реституцију Републике Србије, Подручне јединице Н. С., број, ради поништаја закључка број: од године, у предмету враћања одузете имовине, у нејавној седници већа, одржаној дана 30.01.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним закључком, одбачен је, као неуредан, захтев тужиоца за враћање одузете имовине, односно обештећење, поднет дана године, заведен под

бројем, иза бившег власника К. Ј.

Тужбом којом је покренуо овај управни спор тужилац оспорава законитост решења туженог органа због учињених повреда правила поступка, нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводима тужбе указује да је оспорени закључак незаконит са разлога што у образложењу истог није наведен тачан назив закона из кога је цитирана одредба закона на коју се тужени орган у образложењу позвао; да у означеном делу није наведен члан из кога је цитиран став 3. тач. 1. и 5.; као и да образложење оспореног закључка не садржи тачно и прецизно назначење који „изводи из матичних књига рођених, односно умрлих, односно други докази“, нису достављени да би се извео закључак да је захтев неуредан. Надаље, тужилац указује на повреде одредаба чл. 45. и 47. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу и у вези са тим на погрешну примену Закона о општем управном поступку, налазећи да је сагласно наведеним одредбама закона тужени био дужан да (уколико се у току поступка појаве као спорна питања у којима се уређују статусне ствари, које су од значаја за поступак враћања одузете имовине, а које тужени није у могућности да сам уреди), правилном применом ЗУП-а прекине поступак и странке упути пред надлежни суд да такво питање реше као претходно питање у том поступку. Истиче такође да је, праксом тужене да предметни захтев за враћање имовине одбаци због недостатка обавезних доказа-за које истиче да се налазе у спису, изражена очигледна намера да се у знатној мери осујети примена Закона о враћању одузете имовине и обештећењу и то у односу на припаднике немачке националности, који због протеча рока више нису у могућности да поднесу захтев. На наведени начин, по оцени тужиоца, повређени су основни принципи Устава Републике Србије, као и Европске конвенције које је наша земља потписала и обавезала се на њихову примену. Како са наведених разлога налази да је оспореним закључком повређен закон на штету тужиоца, предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорени закључак, а туженој наложи да настави покренути поступак по захтеву тужиоца, као и да обавезе тужену да тужиоцу надокнади трошкове насталог спора.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног закључка налазећи да је исти донет у складу са законом јер тужилац уз предметни захтев није доставио прописане доказе, које доказе је пуномоћник подносиоца захтева доставио тек уз тужбу. Предлаже да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби

члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног закључка у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

У оспореном закључку наведено је да је тужилац дана године поднео захтев за враћање одузете имовине, а на основу Закона о враћању одузете имовине и обештећењу („Службени гласник Републике Србије“, број 72/2011), уз који захтев нису приложени обавезни докази, сходно одредби члана 42. став 7. тог закона. Према оцени тужене предметни захтев је неуредан, у смислу члана 43. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу јер уз исти нису приложени изводи из матичне књиге рођених, односно умрлих, нити други докази на основу којих се могу несумњиво утврдити подаци из става 3. тач. 1. и 5., а који се односе на бившег власника и подносиоца захтева, у складу са чланом 42. став 4. тачка 1. закона, као и да се, с обзиром да нису приложени изводи из матичне књиге рођених, односно умрлих, као ни решење о наслеђивању иза бившег власника, није могла несумњиво утврдити правна веза подносиоца захтева са бившим власником, у складу са чланом 42. став 4. тачка 4. Код напред наведеног, по оцени тужене, стекли су се законом прописани услови за доношење одлуке као у диспозитиву оспореног закључка применом одредбе члана 43. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, којом је прописано да ће се захтев који не садржи податке из члана 42. став 7. тог закона и уз који нису приложени докази из тог става одбацити као неуредан.

Одредбом члана 42. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу ("Службени гласник РС", број 72/11), прописано је да захтев за враћање имовине, поред осталог, садржи податке о праву својине бившег власника на одузетој имовини и основу, времену и акту одузимања (став 3. тач. 3) и 4)), као и да се уз захтев прилажу за податке из става 3. тачка 4) овог члана - исправа о подржављењу имовине или назив, број и година службеног гласила у коме је објављен акт, уз конкретно навођење предмета одузимања и сл. (став 4. тачка 3)), као и да захтев мора да садржи податке из става 3. тач. 1), 2), 5) и 6) тог члана, те да се уз захтев обавезно прилажу и докази из става 4. тач. 1), 3) и 4) тог члана (став 7.).

Одредбом члана 43. истог закона прописано је да ће се захтев који не садржи податке из члана 42. став 7. тог закона и уз који нису приложени докази из тог става одбацити

као неуредан (став 1.), да лице чији је захтев одбачен у смислу става 1. тог члана има право да нови захтев поднесе до истека рока из члана 42. став 1. тог закона (став 2.), те да против акта из става 1. тог члана жалба није допуштена, али се може покренути управни спор (став 3.).

Полазећи од наведених законских одредаба и чињенице коју тужилац не спори, а која се односи на тврдњу тужене да је уз предметни захтев приложена само Одлука среске комисије за конфискацију по чл. 30., бр. од године; пуномоћје за заступање; и захтев за издавање уверења о идентификацији парцеле старог и новог премера од године, а који докази су и наведени у захтеву за враћање одузете имовине, односно обештећење који је тужилац поднео дана године, Управни суд налази да је правилно поступио тужени орган када је донео одлуку као у диспозитиву оспореног закључка дајући за исту довољно разлога које у свему као правилне и на закону засноване прихвата и овај суд.

Суд је ценио наводе тужбе којима тужилац указује на недостатке образложења оспореног закључка, односно непрецизно навођење назива закона и чланова закона по којима је тужени орган поступао, али налази да ти наводи нису од утицаја на другачију одлуку у овом предмету, јер је у образложењу оспореног закључка наведено да је одлука као у диспозитиву истог донета након што је разматрајући поднети захтев тужени орган утврдио да је исти неуредан, у смислу члана 43. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, са тачним навођењем Службеног гласила и броја у коме је тај закон објављен, а са разлога што уз поднети захтев нису приложени и обавезни докази у смислу члана 42. став 7. тог закона, при чему су у наставку образложења наведене и тачне одредбе закона којима су прописане обавезе подносиоца захтева у погледу достављања одређених података, односно доказа.

Суд је такође ценио наводе тужбе којима се указује на повреде одредаба чл. 45. и 47. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, и у вези са тим одредбама и повреду одредбе Закона о општем управном поступку којом је уређено поступање органа у случају када у поступку решавања наиђе на спорно-претходно питање за које је надлежан други орган или суд, али налази да ни ти наводи нису основани. Ово стога, што у конкретном случају тужени орган о поднетом захтеву није решавао у меритуму, већ је одлука као у диспозитиву оспореног закључка донета из процесних разлога, а на основу одредбе члана 43. ст. 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, са разлога што поднети захтев није садржао прописане податке и уз који нису приложени законом прописани докази.

Код напред наведеног, Управни суд је нашао да оспореним закључком није повређен закон на штету тужиоца, са којих разлога је, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучено као у ставу I диспозитива пресуде.

Имајући у виду да је тужба одбијена, суд је нашао да је неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова спора, па је применом одредаба чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11), чије се одредбе у управном спору сходно примењују на основу члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 30.01.2015. године, 17 У. 15919/14

Записничар
Снежана Вујачић,с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉД